

Arrest

nr. 121 922 van 31 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Maurice MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt in 2004 het Rijk binnen en dient achtereenvolgens een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), twee asielaanvragen en opnieuw een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 12 januari 2009 veroordeelt de correctionele rechtbank te Antwerpen de verzoeker tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel.

De verzoeker sluit op 4 januari 2010 een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevrouw N.G., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 18 april 2013 dient de verzoeker in functie van zijn Belgische partner een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen als familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 14 oktober 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, maken de thans bestreden beslissingen uit. Zij werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 oktober 2013 en luiden als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2013 werd ingediend door:

Naam: T. Voornaam: O. Nationaliteit: Servische Geboortedatum : (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 30 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt'.

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon kindergeld ontvangt (gegevens beschikbaar voor de maanden augustus 2012 en februari 2013). Echter, aangezien kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- attest van ACV-Kontich waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari - december 2012 een werk- loosheidsuitkering ontving

- twee attesten dd. 05.01.2013 en 10.04.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB, enkele sollicitaties (oktober 2012 en maart - april 2013): een loutere inschrijving als werkzoekende en enkele sollicitaties in de loop van verschillende maanden, kunnen niet aanvaarden worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Tevens dient vermeld te worden dat betrokkene op 12.01.2009 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van vijftien maanden met probatie-uitstel gedurende vijf jaren behalve vijf maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, met voorbedachtheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon

met wie hij heeft samengewoond. Uit het vonnis blijkt dat betrokkene meerdere feiten van intra-familiaal geweld pleegde.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, zevende lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing (dit is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden), voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 42, §1, lid 2 van de vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voert de verzoeker aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verweerder.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

"De aangevochten beslissing tot weigering van verblijf werd genomen om reden dat voor de Belgische partner van verzoeker: " een loutere inschrijving als werkzoekende en enkele sollicitaties in de loop van verschillende maanden (oktober 2012 en maart-april 2013) kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job. Gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij (lees 'zij') actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet "

Artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende: "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid"

Als bijlage bij zijn aanvraag tot familiehereniging dd. 17/04/2013 heeft verzoeker bewijzen van zoeken naar werk door zijn partner van 24/10/2013, 13/03/2013, 19/03/2013 en 03/04/2013 medegedeeld, hetzij bewijzen die actueel waren op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot familiehereniging.

In de beslissing tot weigering van verblijf genomen op 14/10/2013, hetzij 6 maanden na het indienen van de aanvraag tot familiehereniging, stelt tegenpartij dat deze sollicitaties "niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job1'.

Voor zover de gebruikte formulering "heden actief bedoeld is als 'ten tijde van de genomen beslissing in oktober 2013', steunt deze motivatie op een manifeste appreciatievergissing, vermits de aanvraag tot gezinshereniging van 17/04/2013 wel degelijk het bewijs leverde dat "heden" de partner van verzoeker wel degelijk actief op zoek was naar een job, hetzij ten tijde van de indiening van de aanvraag tot gezinshereniging.

Het nemen van een weigeringsbeslissing 6 maanden na datum, zonder zich ervan te vergewissen of de door verzoeker neergelegde bewijzen actueel zijn, onder voorwendsel dat de eerder neergelegde bewijzen niet meer actueel zijn ten tijde van de genomen beslissing, maakt een schending uit van het vertrouwensbeginsel en is uiteraard niet loyaal, hetgeen een schending uitmaakt van het principe van behoorlijk bestuur. Bovendien heeft tegenpartij geen rekening gehouden met de verplichting bepaald in artikel 42 § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, nu zij nagelaten heeft een onderzoek te voeren naar de eigen behoeften van de partner van verzoeker en te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Te dien einde kon tegenpartij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen doen overleggen door verzoeker en door elke Belgische overheid, quod non in casu. Tegenpartij ondersteunt bovendien haar weigeringsbeslissing door te vermelden dat verzoeker op 12/01/2009 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel gedurende 5 jaar, behalve 5 maanden, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond en dat uit het vonnis blijkt dat betrokkene meerdere feiten van intra-familiaal geweld pleegde. Het lastens verzoeker aangehaald plegen van intra-familiaal geweld, beoogd door het vonnis van 12/01/2009, betreft feiten van meer dan 5 jaar geleden, is dus niet actueel en sinds lange tijd achterhaald, nu partijen een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd op 04/01/2013 en verzoeker tot 3 keer toe, voor de 3 gemeenschappelijke kinderen, zijn vaderschap erkend heeft (op 01/12/2007 en 01/01/2012), en dit met de volledige instemming van zijn partner, waaruit blijkt dat partijen zich volledig verzoend hebben. Door te verwijzen naar een veroordeling van meer dan 4 jaar terug, die trouwens betrekking heeft op feiten van meer dan 5 jaar geleden, negeert deze motivatie de vereiste van actualiteit van gevaar voor de openbare orde, maar wijst er enkel op dat verzoeker vroeger eventueel een gevaar zou kunnen opgeleverd hebben. Verzoeker verwijt het Bestuur geen onderzoek gedaan te hebben, noch naar zijn familiebanden noch naar de actualiteit van het gevaar dat hij "oplever? voor de openbare orde, zoals het behoorde bij toepassing van artikel 8 § 2 EVRM, daar er reeds meer dan 5 jaren voorbij waren na de laatst gepleegde feitelikheden die aanleiding gaven tot één enkele veroordeling van meer dan 4 jaar geleden."

3.2 De verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen het volgende:

"Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon "heden actief ' op zoek is naar een job.

Zij stelt dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden door een beslissing te nemen 6 maanden na datum, zonder zich te vergewissen of de neergelegde bewijzen actueel zijn.

De verweerder laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rw-ccf.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008). Terwijl niet dienstig kan worden betwist dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze ter kennis te brengen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord. maar dat zij de mogelijkheid

moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. " (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Gelet op het voorgaande mocht van de verzoekende partij redelijkerwijs verwacht worden dat alle documenten ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden worden voorgelegd, wars van het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een uitdrukkelijke vraag naar bijkomende bewijzen werd opgesteld.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tenlastename dient te beoordelen op het ogenblik van het nemen van diens beslissing op grond van alle voorliggende gegevens van het dossier.

Zulks volgt uit het feit dat de wetgever aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bepaalde termijn heeft toegekend, waarbinnen dient te worden onderzocht of de vreemdeling al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging. Aan de vreemdeling wordt gedurende deze termijn de kans gegeven stukken voor te leggen om te staven dat hij aan de voorwaarden voldoet.

Indien de tenlastename enkel zou beoordeeld mogen worden voorafgaand aan de aanvraag, was het onnodig geweest een wettelijke termijn te voorzien binnen dewelke de verzoekende partij nog bijkomende stukken kan voorleggen, nu zij in voorkomend geval immers alle stukken zou kunnen voorleggen bij de aanvraag. De verzoekende partij dient aldus te weten, dat bijkomende documenten nopens de bestaansmiddelen van de referentiepersoon moesten worden voorgelegd.

Terwijl het gedeelte van de motivering dat betrekking heeft op de veroordeling wegens intrafamiliaal geweld niet determinerend is voor de uitkomst van de t.o.v. verzoeker gewezen beslissing.

De verzoekende partij haar kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.)."

3.3 De verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanvraag van 18 april 2013 stukken (d.d. 24 oktober 2012, 13 maart 2013, 19 maart 2013 en 3 april 2013) heeft gevoegd waaruit blijkt dat zijn Belgische partner, met wie hij wettelijk samenwoont, actief op zoek naar werk was. Deze bewijzen waren actueel op het moment van het indienen van de aanvraag, namelijk op 18 april 2013. Hij stelt dat de verweerder een manifeste appreciatiefout begaat door 6 maanden na het indienen van de aanvraag, met name op 14 oktober 2013 te stellen dat de voorgelegde bewijzen niet aanvaard kunnen worden omdat zij niet aantonen dat zijn partner 'heden' actief op zoek zou zijn naar een job. De verzoeker is van oordeel dat op het moment van het indienen van de aanvraag, zijn partner wel degelijk bewees op dat moment actief naar werk op zoek te zijn.

De Raad merkt op dat een kennelijke beoordelingsfout inhoudt dat een overheid in de concrete omstandigheden een oordeel velt dat onaanvaardbaar is voor elk redelijk persoon, een fout begaat die onbegrijpelijk is en die geen enkele andere administratieve overheid geplaast in dezelfde concrete omstandigheden zou nemen. De Raad van State verwoordt het begrip als volgt: "*L'erreur manifeste d'appréciation est celle qui, dans les circonstances concrètes, est inadmissible pour tout homme raisonnable, l'erreur qui est incompréhensible et qu'aucune autre autorité administrative placée dans les mêmes circonstances n'aurait commise*" (RvS 5 mei 2011, nr. 212.990).

De beoordeling is derhalve kennelijk onredelijk wanneer zij onbegrijpelijk is voor elke goede waarnemer. Het gaat erom dat geen enkele andere autoriteit, geplaast in dezelfde omstandigheden, de aangevochten beslissing zou nemen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.827).

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) als annulatierechter evenwel niet toe om de beoordeling van de gemachtigde over te doen. Zijn wettigheidstoets is beperkt tot het vaststellen van een kennelijke beoordelingsfout die door de overheid is gemaakt, met name wanneer de beoordeling steunt op motieven die kennelijk onredelijk zijn of de beoordeling gebaseerd is op onjuiste en determinerende feitelijke elementen (RvS 19 december 2011, nr. 216.928).

Om de door de verzoeker aangevoerde kennelijke beoordelingsfout te onderzoeken, is het van belang om de bij de eerste bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepalingen in ogenschouw te nemen. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan *in casu* toepassing wordt gemaakt, bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;”

De Raad merkt op dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet het oordeel over het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen overlaat aan de discretionaire bevoegdheid van de minister *cq.* staatssecretaris of zijn gemachtigde. Het komt de Raad toe om, in het licht van de thans voorliggende gegevens en de wettelijke context van de eerste bestreden beslissing, na te gaan of de verweerder, zoals de verzoeker aanvoert, een kennelijke beoordelingsfout maakte door te vereisen dat op datum van de eerste beslissing actuele bewijzen voorlagen van een actieve zoektocht naar werk door verzoekers partner.

De eerste bestreden beslissing stelt dat de voorgelegde attesten van inschrijving van de referentiepersoon - de partner van de verzoeker - bij de VDAB als werkzoekende d.d. 5 januari 2013 en 10 april 2013, alsook de sollicitaties die zich situeren over een periode van oktober 2012 tot begin april 2013, geen afdoende *“bewijs [vormen] dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job”*. De gemachtigde is van oordeel dat een loutere inschrijving als werkzoekende en enkele sollicitaties in de loop van verschillende maanden, niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat verzoekers partner heden actief op zoek is naar een job zodat de werkloosheidsuitkeringen van verzoekers partner niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De Raad kan de verzoeker volgen waar die stelt dat de formulering *“heden actief”* verwijst naar *“ten tijde van de bestreden beslissing”* en dat de motivering van de eerste bestreden beslissing zich hierdoor kenmerkt door een kennelijke beoordelingsfout.

Zoals de verzoeker immers aangeeft, legde hij bij de indiening van zijn aanvraag op 18 april 2014 wel degelijk stukken voor ter staving van het feit dat zijn partner op dat moment een job zocht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag van 14 april 2013 zes sollicitatiebewijzen voegde die zich situeren over een periode van oktober 2012 tot begin april 2013. De Raad wijst er bovendien op dat uit het administratief dossier tevens blijkt dat dat aan de verzoeker op 18 april 2013 een bijlage 19ter werd afgeleverd als bewijs van de indiening van de aanvraag. Deze *“bijlage 19ter”* vermeldt uitdrukkelijk dat het partnerschap werd bewezen door middel van: *“partner duurzame relatie”* en maakt tevens melding van de door de verzoeker overgelegde documenten waaronder *“bewijs bestaansmiddelen van Belgische partner”*. De bijlage 19ter vermeldt daarnaast het volgende: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op (dag/maand/jaar) de volgende documenten over te leggen: ////.”* Uit het expliciet doorhalen van nog eventueel later over te leggen documenten, blijkt dan ook dat aan de verzoeker bij de afgifte van de bijlage 19ter duidelijk te kennen werd gegeven dat hij geen aanvullende documenten meer diende toe te voegen aan zijn aanvraag. Deze bijlage 19ter werd blijkens de stukken van het administratief dossier op 18 april 2013 door de gemeente Edegem overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

In het administratief dossier zijn *in casu* geen indicaties terug te vinden die er op zouden kunnen wijzen dat de diensten van de verweerder, nadat de aanvraag door de gemeente Edegem werd overgemaakt, de verzoeker heeft verzocht om de bestaansmiddelen of de sollicitatiebewijzen van zijn partner verder te actualiseren, dit terwijl zij kennis hadden van de bijlage 19ter van 18 april 2013 waarin uitdrukkelijk

ontkend werd dat er nog nieuwe documenten ter staving van de aanvraag dienden te worden overgemaakt.

De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door te stellen dat de verzoeker niet aantoonde met de voorgelegde bewijsstukken “heden” en dus op datum van de bestreden beslissing, actief op zoek te zijn naar een job terwijl uit de voorliggende gegevens blijkt dat aan de verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag uitdrukkelijk te kennen was gegeven dat hij geen verdere documenten diende bij te brengen. De verweerder kan immers onmogelijk verwachten dat de verzoeker reeds bij het indienen van zijn aanvraag bewijsstukken voorlegt aangaande het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen van zijn Belgische partner die actueel zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, *in casu* bijna zes maanden later. Aangezien aan de verzoeker *in casu* duidelijk te kennen werd gegeven dat hij na de aanvraag geen nieuwe documenten diende bij te brengen is het eveneens kennelijk onredelijk en onbegrijpelijk van de verweerder om de verzoeker, zonder enig tegenbericht dat het alsnog nodig was om actuele bewijzen voor te leggen, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing te verwijten dat er geen bewijzen voorliggen die afdoende aantonen dat zijn partner heden – actueel – actief op zoek is naar werk.

Waar de verweerder in zijn nota met opmerkingen nog stelt dat “*Gelet op het voorgaande mocht van de verzoekende partij redelijkerwijs verwacht worden dat alle documenten ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden worden voorgelegd, wars van het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een uitdrukkelijke vraag naar bijkomende bewijzen werd opgesteld*” en hierbij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, gaat hij voorbij aan het feit dat de te dezen aan de verzoeker afgeleverde bijlage 19ter uitdrukkelijk aangaf dat er geen verdere bewijzen moesten worden voorgelegd en dat er achteraf, zoals blijkt uit het administratief dossier, niet aan de verzoeker verzocht werd om bijkomende stukken ter actualisatie neer te leggen. De verzoeker mocht er bijgevolg redelijkerwijze vanuit gaan dat de voorgelegde stukken niet meer geactualiseerd dienden te worden.

Een kennelijke beoordelingsfout kan bijgevolg worden aangenomen.

Het enige middel is in die mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er dient op gewezen te worden dat een verder onderzoek van de aangevoerde grieven niet tot een ruimere vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan leiden, zodat de overige middelen(-onderdelen) niet verder onderzocht dienen te worden.

Aangezien de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 14 oktober 2013 dient te worden vernietigd, is het met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling passend dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 oktober 2013, dat tengevolge deze vernietiging zijn enige en noodzakelijke rechtsgrond heeft verloren, uit het rechtsverkeer wordt gehaald door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE